I anua frangatur latret canis undiq, magno
P ulsa domus resonet: ne pallida lecto
D issiliat mulier miserā se conscia clamet
C ruribus metuat ħ doti deꝑhensa. mihi ego
D iscincta tunica fugiendū est ac pede nudo
N e nummi pereāt aut pyga aut denique fama
D eꝑhendi miserū est fabio ul' iudice uincā;

O Mnibus hoc uiciū cantoribus inter amicos
Vt nūq̄. inducāt animū cantare rogati
In iussi nūq̄, desistāt sacerdos habebat
I lli tigellius hoc cesar q cogere posset
S i peteret ꝑ amicitiam patris atq, suā nō
Q uicq̄, proficeret si collubuisset ab ouo
V sq, ad malla citaret io bache / mō sūma
V oce mō hac resonet q̄ cordis quatuor ima
N il equale hōi fuit ille sepe uelut qui
I unonis sacra ferret habebat sepe ducentos
S epe decē seruos modo sit mihi mensa tripes ⁊
C oncha sal' puri ⁊ toga que defendere frigus
Q uāuis crassa queat. decies centena dedisses
H uic parco paucis cōtento quinq, diebus
N il erat i locul'. noctes uigilabat ad ipm
M ane diem totū stertebat nil fuit siquam
S ic impar sibi. ne aliquis dicat mihi / qd tu?
N ulla ne habes uitia? imo alia ⁊ fortasse minora
M enius absentē nouiū cū carperet / heus tu